

ת"פ 43312/07/10 - מדינת ישראל נגד אפיק הראל - עריכות מעגלים מודפסים בע"מ, שמואל דניאלי, ענת בת אל פריזנלנדר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 43312-07-10 מדינת ישראל נ' אפיק הראל - עריכות מעגלים מודפסים בע"מ ואח'
בפני כב' השופטת שרה מאירי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד ישראל שניידרמן

נגד

1. אפיק הראל - עריכות מעגלים מודפסים

בע"מ

2. שמואל דניאלי

3. ענת בת אל פריזנלנדר ע"י ב"כ עו"ד תמר

ויעקב לרר

הנאשמים

הכרעת דין

1. החלטתי **להרשיע** את הנאשמים בעבירות שיחסו להם בכתב האישום המתוקן.

אמנה להלן הרקע, ההליך וטעמיי:

2. הרקע

כתב האישום המתוקן הוגש כנגד הנאשמת 1, חברה בע"מ, שהיתה המעסיקה של העובדת בסון נדר, ת.ז. 31563398, מיום 10/06/07 ועד ליום 11/09/08 ("העובדת", "התקופה", "החברה").

הנאשם 2 היה בתקופה מנהל ובעלים בחברה ("הנאשם").

הנאשמת 3 היתה בתקופה מנהלת ובעלים בחברה ("הנאשמת").

במחצית חודש 03/08, או בסמוך לכך, הודיעה העובדת לנאשמים 2-3 דבר הריונה.

ביום 07/04/08 מסרו הנאשמים לעובדת מכתב פיטורין.

עמוד 1

ביום 15/04/08 פנתה החברה לתמ"ת בבקשה למתן היתר לפיטוריה.

ביום 29/07/08 סרבה הממונה שעפ"י חוק עבודת נשים בהחלטתה ("הממונה") להתיר פיטורי העובדת.

ביום 11/08/08 שבה העובדת לעבודתה ובאותו מועד קיבלה מכתב פיטורין לפיו מועד סיום עבודתה הינו 11/09/08.

העובדת פוטרה, בהתאם להודעת הפיטורין, ביום 11/09/08.

ביום 17/09/08 פנו הנאשמים בבקשה שניה להיתר פיטוריה של העובדת וביום 09/12/08 התירה הממונה הפיטורים מתום חופשת הלידה.

ביום 15/10/08 ילדה העובדת וחופשת הלידה הסתיימה ביום 21/01/09.

הנאשמים לא שילמו לעובדת את שכרה מיום 11/09/08 עד תום חופשת הלידה ובכך פגעו בתנאי שכרה ופעלו בניגוד להחלטת הממונה.

הוראות החיקוק בהם הואשמו הנאשמים:

החברה - פיטורי עובדת בהריון ללא היתר [ס' 14,9 (א) 6 לחוק עבודת נשים התשי"ב-1954; "החוק"] ופגיעה ללא היתר בהכנסה של עובדת שחלה הגבלה על פיטוריה [ס' 14(א) 13, 9 א לחוק].

הנאשם והנאשמת - פיטורי עובדת בהריון ללא היתר, אחריות נושא משרה [ס' 9 + 14(א) 6, 15(א) לחוק].

פגיעה ללא היתר בהכנסה של עובדת שחלה הגבלה על פיטוריה [ס' 14(א) 13, 9 א, 15 א לחוק].

3. ההליך

ביום 11/02/14 נשמעה הגב' יעלה גלילי, מפקחת במשרד התמ"ת ("המפקחת").

ביום 24/06/14 נשמעה העובדת.

כן נשמעו עובדת החברה (הגב' מיטל זכאי; "מיטל"), הנאשם והנאשמת.

סיכומי הצדדים הוגשו בכתב (המאשימה ביום 28/09/14; הנאשמים ביום 13/11/14).

בשל עומס בהקלדות - התעכבה הוצאת ההכרעה.

4. טעמיי

א. בפועל, אין הצדדים חולקים על העובדות ולפיהן העובדת, שהועסקה ע"י החברה מיוני 2007 הודעה על פיטוריה, קיבלה הודעה בכתב על "תהליך פיטורים", לאחר שהודיעה על הריונה.

החברה פנתה למאשימה לאחר הודעה על התהליך ובין לבין נתבקשה העובדת לשבת בביתה וקיבלה שכר מלא.

אין חולק כי הנאשמים העלו טענות על תפקודה של העובדת, שנטען כי הושמעו בע"פ ע"י הנאשמת. העובדת מכחישה טענות כלשהן שהופנו כלפיה ביחס לתפקודה, עד להודעתה על הריונה.

תלונות הלקוחות של החברה - מאוחרים להודעה על תהליך הפיטורין.

החברה הגישה בקשה לממונה, אך אין חולק כי הממונה לא אישרה פיטורי העובדת, או תהליך פיטורי העובדת, מאפריל 2008.

כך, פנתה החברה לתמ"ת במכתב הנושא תאריך 15/04/08 - שהועבר בפקס רק ביום 11/05/08 (נ/3). החלטת הממונה האוסרת על פיטורי העובדת היא מיום 29/07/08 (מ/3).

בתביעה שהגישה העובדת נגד החברה ושהגישה החברה נגד העובדת הושג הסכם פשרה ולבקשת הצדדים המליץ ביה"ד למאשימה לשקול המשך ההליכים (נ/4 מיום 22/02/12; כשנתיים לאחר שנפתח ההליך דנא).

אגב כך, אין שחר לטענה-שאלה שהופנתה בח.נ. לעובדת, בהתייחס לנ/6 - אין באמור בתצהיר העובדת כדי להוכיח לכאן או לכאן, שהרי ברי (ואין אנו נדרשים ל"עדוטה") שמכתב החברה נושא התאריך 15/04/08 - אלא, שהעיקר, הממונה ציינה כי **נתקבל** ביום 11/05/08 (כאמור, כעולה אף מנ/3) - כשאין הנאשמים מוכיחים כי נשלח קודם לכן!

ב. כך ראוי להזכיר - כפי שהובהר אף במהלך הדיונים - אין בריבוי הטענות, המסמכים או העדויות (הזרות לענין) - כדי לשנות מהעובדות שבבסיס האישומים שבפני!

עדוטה של מיטל - כמדומה כזונה לשלב אחר או להליך אחר - שהרי מה בין היחס הראוי והיפה שקיבלה - לענייננו?!

ג. אין חולק כי בכל שלב ועד כולל מסירת מכתב הפיטורין ביום 11/08/08 (מ/16) לא הוגשה ע"י החברה בקשה לפיטורי העובדת.

הגם שנטען במכתב הפיטורין ובבקשת החברה לממונה מיום 17/09/08 (שהתקבלה רק ביום

05/10/08; נ/12) כי מופסקת פעילותה של החברה וכי כל העובדים פוטרו - לא מצאה החברה שהיתה מיוצגת (כעולה מעדויות הנאשמים) לפנות לממונה, קודם לנ/2 וקודם לפיטורי העובדת - גם אם לטענת הנאשמים, מדובר היה בחילוקי דעות בין השותפים בחברה (הנאשמים 2 ו-3 ושותף נוסף) ובקשיים כלכליים-עסקיים.

גם עת פנתה, לאחר שהעובדת פוטרה ולאחר שהפסיקה החברה פעילותה - כטענתה - לא פנתה למצער, מיידית לממונה.

אגב כך, יצוין כי החברה לא חדלה מהתקיים עד ליום 31/12/08 ופער זמנים זה - לא ממש הובהר בפניי (ודאי לא בראיות קיימות...).

כך או כך, קבעה הממונה, לאחר ששקלה טענות החברה, כי מתירה היא הפיטורים עם תום חופשת הלידה.

הנה - משילדה התובעת ביום 15/10/08, וחרף טענות החברה לממונה (ראה סעיף ב למ/14) - אין חולק כי הנאשמים 2 ו-3 המשיכו לעסוק באותו תחום, עם חלק מעובדי החברה ואין ולו בדל ראייה לנזקים שגרמה העובדת.

בהתאם, קבעה הממונה (09/12/08) כי בתום חופשת הלידה, משהחברה נסגרת, רשאית החברה לפטר העובדת.

משום מה, סברה החברה כי אך "למען הזהירות" עליה להגיש הבקשה לממונה...

ואם ספק היה למאן דהוא (כטענת הנאשמים, לכאורה) בהתייחס ל"כוונת" הדברים, ל"כשל" בניסוח ס' 5 למ/14 - ברי כי אין שחר לדברים, כעולה מרישא הודעת הממונה לב"כ הנאשמים! - קרי: היתר הפיטורין ניתן "החל מתום חופשת הלידה".

ואם ספק כלשהו היה בלבי - וכזה אין - כי כך "ניתן" היה להבין - באה התנהלות הנאשמים והוכיחה אחרת: שהרי תשלום פ"פ לא נעשה, משום מה, בתלוש 09/08 (הגם ששולם בו "פדיון חפש גמר") אלא, בהמחאה ביום 06/01/09 (עמוד 4 למ/12), ט' 161 אינו נושא תאריך וחתימת החברה (עמודים 5-6 למ/12) ונשלח בפקס ע"י הנה"ח של החברה רק בספטמבר 2009.

יצוין עם זאת, שסכום ההמחאה הנ"ל לפ"פ מופיע, משום מה, בט' 106 (מ/12 עמ' 1) (שאף הוא לא נושא תאריך וחתימת החברה) - הגם שאין יכול להיות חולק כי אין דיווח זה תואם מועד התשלום הנכון, כאמור לעיל(משעסקינן בריכוז תשלומים לשנת 2008 ובתשלום מ-2009)!

מסקנתי מהאמור - כי החברה היתה דווקא ערה למועד הפיטורין "הנכון", כמתחייב מהחלטת הממונה - שאחרת, אין להבין מדוע לא פעלה כחובתה עפ"י החוק, אם הפיטורין נכנסו לתוקפם, לטענתה ביום 11/09/08!

אין חולק איפוא כי החברה פיטרה את העובדת במועד בו היה אסור לה לפטרה, איסור החל עליה מראש ואף בדיעבד.

אין חולק כי הנאשמים 2 ו-3 אישרו כי הם אכן פיטרו את העובדת וכי לא מנעו פיטוריה, הגם נימקו זאת במצב החברה - כשמנגד, אין חולק כי המשיכו בעבודתם, בביצוע הזמנות-התחייבויות שקיבלו על עצמם בחברה.

אין חולק כי העובדת לא קיבלה כלל שכר מיום 11/09/08 ועד הלידה ואין הנאשמים טוענים אחרת...

אין חולק כי לא נתבקש היתר הממונה להתנהלותם כלפי העובדת בתקופה זו, בה כאמור אין כל טענה, כביכול, הועסקה.

ברי כי אין קשר בין ההליכים שבין העובדת לחברה או להסכם הפשרה ופסה"ד שנתקבל - להליך דנא, לעבירה הנטענת לפיטורי העובדת.

ד. אין חולק כי בסופו של יום, באפריל 2008 העובדת לא פוטרה, משהמשיכה החברה לשלם את שכרה בכל התקופה שעד מכתב הפיטורין מיום 11/08/08.

עם זאת, אין חולק כי נפגעה משרתה, משלא הושבה לעבודה בפועל.

"הליך הפיטורין" בו החלה החברה, נעשה לאחר שהעובדת הודעה על פיטוריה בע"פ, ככל העולה, עפ"י ייעוץ משפטי שקיבלה.

משלא נפסקו יחסי העבודה בין העובדת לחברה, משבפועל, נמשכו יחסי העבודה ושולם השכר כמנהגו - אין לי אלא לקבוע כי אין בפניי פיטורין עד למכתב הפיטורין מיום 11/08/08.

כאמור, אין ההליך עוסק בשאלה אם עסקינן "באנשים הגונים, שומרי חוק" - משלטעמי, כאלה כולם, כל עוד לא הוכח אחרת...ואין זו כלל השאלה שלפניי!

באשר להמשך ההליך - אין שחר לטענת הנאשמים בסיכומיהם כביכול,

עשתה העובדת "תרגילים", או קיבלה "אישורים שעל פניהם, חלקם כוזבים" - וראוי לומר לנאשמים "קשוט עצמכם" - שהרי קיבלו את אישורי המחלה ואף שילמו על פיהם (ראה תלוש אוגוסט 2008 נ/5).

למעלה מן הצורך ואך לאור הנטען בסיכומי הנאשמים, ככל שב"הגנות" עסקינו, "מעניין" שערך יום מחלה (לנכוי) גבוה, לכאורה, מערך יום מחלה ששולם או מערך יום עבודה ששולם...

כך, אם ניהלו השותפים-הנאשמים מו"מ שנמשך מס' חודשים (ס' 3.3 לסיכומיהם) - כה פשוט היה, כשבועיים לאחר ההחלטה האוסרת פיטורי העובדת, כשומרי חוק ובהגנות - לפנות מיידית לממונה ולהקדים (שוב?) בכך פיטורין.

דא עקא, גם ב"הליך" זה - התמהמהו הנאשמים ולא מצאו להקדים פנייה לתהליך, אלא, פיטרו, הגם שבאותה עת ידעו, בין לאור יעוץ משפטי שהיו "נתונים" בו ובין תחת "משטר" החלטתה האחרונה של הממונה (פחות משבועיים קודם לכן...), כי הפיטורין אסורים עליהם!

עוד נשיב לנאשמים, כי החלטת הממונה, זו מדצמבר, לא "התמצתה" בסעיף 5, אלא התמצתה דוקא ב**פתיח** החלטתה.

כך או כך, במועד פיטורי העובדת, לא "יכלו" הנאשמים להבין כך או אחרת - אלא, כי מצויים הם תחת הוראה האוסרת על פיטורי העובדת... ומשפיטרוה (עוד באוגוסט) ורק לאחר שנשתיימו יחסי העבודה (וגם אז כאמור, לא "אצה להם הדרך") - פנו, אחרי יותר מחודש ורק "למען הזהירות" לממונה... ממילא, לא יכלו להבין, לא יכלו להבין ככל "אדם סביר", את ההחלטה שהגיעה רק בדצמבר, כשהפיטורים של העובדת ע"י החברה והנאשמים 2-3 כבר היו בבחינת "מעשה עשוי".

ואוסיף - אין שחר לטענה כי "ההקדמה להחלטה, שאינה חלק מן ההחלטה" אומרת אחרת ממה שהבינו הנאשמים מסעיף 5 להחלטה - אלא ההפך:

הרישא, כניסוחה, **היא-היא** החלטה. סעיף 5 הוא תחת הכותרת "תמצית הנימוקים" - ואין לקורא אלא את שמול עיניו!

ואם טוענים הנאשמים כי העובדת הודתה ואישרה כי החברה אינה חייבת לה סכום כלשהו - הרי העידה: "אין לי טענות קיבלתי כל מה שדרשתי" - ולא אדע אם דרשה שכ"ע לתקופה שמ-11.09 ועד הלידה, כשהסך ששולם בהסכם הפשרה, אין כל מידע אם נכלל בו השכר האמור, מחד ומאידך, מה לכך ולענייננו?! [כזכור, הסכם הפשרה ב-2 תביעות (גם של החברה וגם של העובדת), משנת 2012 (כמעט 3 שנים אחרי מועד העבירה)].

בל נשכח כי האישום מתייחס למצב העניינים נכון למועד העבירה - ולא לנסיון "לתקנו" כ-3 שנים אח"כ.

ואגב - דוקא משעסקינו בתביעת העובדת לסכום של מעל 100,000 ₪ ובפשרה בסכום של 20,000 ₪, שלא "נצבעה" כך או אחרת - איך נדע אם אכן "מבוקש להרשיע בגין אי תשלום שכר", שעפ"י המשפט האזרחי אין העובדת זכאית לו?! - גם לא נוכל להסתמך על "המלצת"

ביה"ד בפסה"ד - שהרי ידוע לכל כי עסקין בכתב אישום שנפתח ע"י המאשימה, שאינו "תלוי" בעובדת או בהליך אזרחי כזה או אחר.

אין בין זה ל"זוטי" - דבר. ההמלצה שבפסה"ד שניתנה, כתוקף הסכמת הצדדים שם - אינה הופכת העבירה הנדונה ל"זוטי דברים" - כלל ועיקר. בל נשכח כי בפניי פיטורין, בניגוד להיתר ובהם אף פגיעה בשכרה של התובעת, שלא הוכח כי בא ספציפית על תיקונו בהסכם הפשרה ובפסה"ד (ובפשרה עסקין).

בל נשכח גם כי הנאשמים/החברה לא השכילו בהסכם הפשרה, למצער, לדייק הסכום ששולם, לרכיב זה או אחר.

ה. הנה כי כן - הוכח בפניי מעבר לכל ספק (ודאי מעבר לספק סביר) כי החברה עברה את העבירות שיוחסו לה בכתב האישום וכי הנאשם והנאשמת כנושאי משרה, כמנהלים פעילים בחברה חבים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום [הנאשם כמי שפיטר אותה כעדו (ואתהה: האמנם עשה כן כ"מנהל לא פעיל"?); הנאשמת היא שפנתה לממונה לאשר "הליך הפיטורין" (נ/3) - (האמנם עשתה כן כמנהלת לא פעילה?!) והיא שפיטרה העובדת באפריל; שמא, "נשכחה" מהנאשמים הצהרתם-הם בנ/11; והנאשמת כמנהלת פעילה בחברה כעולה מעדותה (והודעותיה)].

5. טיעונים לעונש ביום 20.1.15 בשעה 13:00.

בהתאם להסכמת הצדדים תשלח הכרעת הדין לצדדים בדואר.

ניתנה היום, ל' כסלו תשע"ה, 22 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.